

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

(Peer Reviewed Journal Multidisciplinary)

ISSN: 2582-399X

காலாண்டு இதழ்
(ஐனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை, அக்டோபர்)
ஆகிய மாதங்களில் வெளிவரும்

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

Founder / Editor in Chief

Dr PRIYAKRISHNAN

Publisher

MR P. JAYAKRISHNAN

Editorial Board Members

Dr V SELVAKUMAR

Professor And Head of The Department of Maritime History and Marine Archaeology Tamil University, Thanjavur, TamilNadu, India
selvakumar.v@tamiluniversity.ac.in

Dr. S. KAVITHA

School of Indian Languages and Comparative Literature, Tamil University, Thanjavur. TamilNadu, India

Dr.K.DAYANIDHI

Assistant Professor & Head i/c , Department of Vaishnavism , University of Madras, TamilNadu, India. dayanidhi@unom.ac.in

Dr O.MUTHIAH

Professor of Tamil, The Gandhigram Rural Institute (Deemed to be University) Gandhigram - 624 302 Dindigul District, TAMIL NADU

DR UMADEVI

Professor In Tamil, Department of Modern Indian Languages And Literary Studies University of Delhi, Delhi . dumadevi@mil.du.ac.in

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

DR JAGADEESAN.T.

Assistant Professor of Tamil, Department of Indian Languages,
Faculty of Arts, Banaras Hindu University,
Varanasi- 221005, Uttar Pradesh,India.

DR SENTHIL PRAKASH.S

Teacher – in- charge/Assistant professor (SG),Department of
Tamil, Institute of Languages, Literature & culture,
Visva – Bharathi University,Santiniketan,West
Bengal, India -731235

DR R TAMILSELVAN

Assistant professor, Aligarh Muslim University, Uttar Pradesh,India-202002

Dr SWARNAVEL ESWARAN

Associate Professor Departments of English, and Media and Information
Michigan State University. USA. eswaran@msu.edu

Dr (Ms.) NILANKA LIYANAGE

Senior Lecturer in Dance ,Department of Dance,Drame&Theatre Arts,
Swamy Vipulananda Institute of Aesthetic Studies,Eastern University Srilanka

Mrs THULSIVANTHANA UDAYASHANKAR

Senior lecturer Gr II in English, Swamy Vipulananda Institute of
Aesthetic Studies ,Eastern University, Srilanka

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

Dr B. DHANANJAYAN

Associate Professor, Sir Theagaraya College, Old Washermenpet,
Chennai - 600 021.

Dr P.SEKAR

Assistant Professor, Department of Education, Govt. Institute of Advanced Study
in Education, Saidapet, Chennai-600015. sekar@iasetamilnadu.ac.in

நிறுவனர்/பதிப்பாளர்/நிர்வாக ஆசிரியர்

இதழாக்கம்

திரு ப. ஜெயகிருஷ்ணன்

முதன்மை ஆசிரியர்

முனைவர் பிரியாகிருஷ்ணன்

+917299587879

www.aranejournal.com

aranjournal@gmail.com

அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழில் வெளிவரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அனைத்தும்
(Peer Review)பீர் ரிவியூ செய்யப்பட்டு பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பதைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பரிபாடல் வையைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்**Life in Paribadal Vaiyai songs****த.கல்பனா, (Ref. No. BDU2210632780170),**

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர் — 613 003, தமிழ்நாடு, இந்தியா. (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவுப் பெற்றது)

T. KALPANA, Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil,**Dr. Nalli Kuppusamy Arts College, Thanjavur-613 003, Tamilnadu, India.***(Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli)*ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-1192-0439>

முனைவர் இரா.திலகா, உதவிப் பேராசிரியர் - ஆய்வு நெறியாளர், தமிழ்த்துறை, டாக்டர் நல்லி குப்புசாமி கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர் — 613 003, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

*(பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவுப் பெற்றது)***Dr. R. THILAGA, Research Supervisor, Assistant Professor, Department of Tamil,****Dr. Nalli Kuppusamy Arts College, Thanjavur-613 003, Tamilnadu, India.***(Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli)*ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-2315-6715>**Abstract**

Tamil language is considered as one of the classical languages where all the Tamil literature is presented with excellence. They are "Associative literature". These literatures are divided into internal and external. "Paripatal" is featured together in sum texts within the category of chant and sumam. The five traditions are very well told in the Sangha literature. This review article tries to explain about Paribadalil Vai, one of the Sangha literature.

For comparison, a barrel is defined as 25 feet and a barrel as 40 feet. Today only 22 songs are available in the Paribadal book which is a collection of 70 songs. "Vaiyai" is sung in eights over the river. Vaiyya songs are the songs of Marutatha.

In the title "Paripatal Vaiyyin Songs of Life", the life events of the people, social customs, the nature of politics, commerce, etc., the nature of the people and the witnesses, and many factual events about the people and the witnesses are also explained about the life of the people along with the understanding of life of birds, animals, plants, hills, mountains and rivers.

Keywords: Tamil diet, consumption of life, love of animals, women's water sports, milk dance, festivals, deity worship, warfare, agriculture, clothing, accessories, hospitality.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவும் சிறப்போடு வழங்கப்படுகின்ற உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்றாகக் கருதிப் போற்றப்படுகிறது. அவைகளே! "சங்க இலக்கியம்" என்பர். இவ்விலக்கியங்களை அகம் என்றும் புறம் என்றும் பாகுபடுத்தி உள்ளனர். பாட்டும் தொகையும் என்ற பகுப்பினுள் தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகச் சிறப்பிக்கப்படுவது "பரிபாடல்" ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணை மரபுகள் பற்றி மிகவும் சிறந்த முறையில் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான பரிபாடலில் வையை பற்றி இவ்வாய்வுக் கட்டுரை விளக்க முற்படுகிறது.

பரிபாடலுக்குச் சிற்றெல்லை 25 அடிகளை என்றும், பேரெல்லை 40 அடிகளென்றும் வரையறுத்துள்ளனர். 70 பாடல்களின் தொகுப்பாக அமைந்த பரிபாடல் நூலில் இன்று உள்ளவை 22 பாடல்களேயாகும். "வையை" ஆற்றின் மீது எட்டுப்பாக்களுமாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. வையை பாடல்கள் மருதத்திணைப் பாடல்களாகும்.

"பரிபாடல் வையைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்" என்னும் தலைப்பில் மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும், சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களையும், அரசியல், வாணிகம் முதலிய துறைகளின் இயல்புகளையும் மக்களையும் சான்றோர்களையும் பற்றிய பற்பல உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் பறவை, விலங்கு, தாவரங்கள், குன்று, மலை, ஆறு வாழ்விற்கு உதவி புரிதல் ஆகியவற்றோடு மக்களின் வாழ்வியலைப் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கருவிச்சொற்கள் (Keywords): தமிழரின் உணவு முறை, வாழ்வின் நுகர்ச்சி, விலங்கினங்களின் அன்பு, மகளிர் நீர் விளையாட்டு, தைநீராடல், திருவிழாக்கள், தெய்வ வழிபாடு, போர்முறை, உழவுத்தொழில், ஆடைகள், அணிகலன்கள், விருந்தோம்பல்

முன்னுரை

மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும், சமுதாயப்பழக்க வழக்கங்களையும், அரசியல், வாணிகம் முதலிய துறைகளின் இயல்புகளையும், அந்நாளில் வாழ்ந்த தலைமக்களையும் சான்றோர்களையும் பற்றிய பற்பல உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் தத்தம் பாடல்களில் பொதிந்து வைத்துள்ளனர். பறவை, விலங்கு, தாவரம், குன்று, மலை, ஆறு, இருசுடர், இயற்கைத் தோற்றங்கள் போன்றவற்றையும் இவர்கள் கூர்ந்து உணர்ந்து ஏற்ற இடங்களில் உவமை வாயிலாகவும் இயற்கைப் பொருளில் கூறியுள்ளனர். இவ்வாறு பரிபாடலில் வையை பற்றி குறிப்பிடும் பாடல்கள் எத்தகைய தமிழ்ச் சமூகத்தை முன்நிறுத்துகிறது என்பதை காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பெருமையை சேர்ப்பது சங்க இலக்கியங்கள். அவ்விலக்கியங்களில் ஒன்றான பரிபாடல் அக, புற இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. பரிபாடல் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

அந்தணர்களின் அச்சம்

வையையால் புதுநீர் விரைந்து பெருகி வந்ததும் அச்செய்தியைப் பறையறிவிப்போன் குடிமக்களுக்குத் தெரிவிக்கிறான்.

ஊரூர் பறையொலி கொண்டன்று உயர்மதிலின்

நீரூர் அரவத்தால் துயிலுணர்வு எழீஇ (பரி.20:14-15)

என்கிறது பரிபாடல். ஆற்றின் கரையோர ஊர்களிலுள்ள மக்கள் பறையொலி கேட்டு, தூக்கத்திலிருந்து விழித்து வையை நோக்கி விரைந்து சென்றதைக் காட்டுகிறது. அவ்வாறு சென்ற மக்கள் உணர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்று வேறுபடுகின்ற வகையையுடைய செயல்களை உடையவர்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது. வையை ஆற்றின்நீரில் ஆடி மகிழ்வதற்காகப் பாய்ந்து நீங்குகிறவர்களைப் பார்த்து உயர்ந்தவர் எனக் கருதிய அந்தணர் நீரில் இறங்காமல் ஒதுங்கி நின்றனர். இதனை,

வேறுபடு புனலென விரைமண்ணுக் கலிழைப்

புலம்புரி அந்தணர் கலங்கினர் மருண்டு (பரி.6:44-45)

என்று கூறுகிறது பரிபாடல். இதில் மக்கள் கூட்டமாக வந்து வையை நீரில் ஆடியதால் நீர் கலங்கி, தூய்மையற்றதால் அந்தணர்கள் சிலர் ஒதுங்கி நின்றதற்குக் காரணமாகிறது. இவ்வேறுபாடு சங்க காலத்தில் இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

தாழ்ந்தவர் (கீழோர்) என்று கருதப்பட்டவர்கள் "பூரியர்" என்ற சொல்லைக் குறிக்கிறது. அவர்கள் வேறும், தூரும், காயும் கிழங்கும் எனக் கிடைப்பவற்றை உண்பவர்கள். இதனால் உயர்சாதியினர் அவர்களை ஒதுக்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

வேரும் தூரும் காயும் கிழங்கும்

பூரிண மாக்கள் உண்பது மண்டி (பரி.6:47-48)

என்பதிலிருந்து அவர்களின் உணவுப்பழக்கத்திலிருந்து வேறுபடுவதை அறியமுடிகிறது. பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கியவர்கள் நீரில் கிடைப்பதை உண்பதற்காக வையை ஆற்று நீரில் குதித்து நீந்தினர். மக்களின் வாழ்க்கை முறையினால் அவர்களைக் கீழோர் என்று அடையாளம் காட்டுகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது.

தமிழரின் உணவு முறை

ஆதிகாலத்தில் மனிதன் காய், கனி, கிழங்கு, விலங்குகளின் இறைச்சி, இவற்றை உண்டு வாழ்ந்தான். நெருப்பின் உபயோகம், அறிந்தபின் உணவைச் சமைத்தான். வாழும் நிலத்தின் தட்பவெப்ப நிலை, அங்கு நிலவும் புறச்சூழ்நிலை ஆகியவற்றைப் பொருத்து ஒரு நாட்டு மக்களின் உணவுப் பழக்க வழக்கம் அமைகிறது. மக்களின் வசதிக்கேற்ப உணவு முறைகள் மாறுபடுகின்றன. இந்து சமயம் மாட்டிறைச்சியை உண்ணக் கூடாது என்கிறது. புத்த சமயம் உண்பதற்காக உயிர்களைக் கொல்லக் கூடாது என்றும், ஆனால் இறந்தவற்றின் ஊனினைத் தின்னலாம் என்று கூறுகின்றது சமண சமயம். ஏறும்பு கூட மனிதனால் சாகடிக்கப்படக் கூடாது என்றும் கூறுவதால் உணவு முறைகள் சமய அடிப்படையிலும் அமைந்தள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பரிபாடலில் மக்களின் உணவுமுறைகளைப் பற்றிக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் கூறும் மக்கள் பிறருக்குப் பகுத்து உண்ஹம் மாண்பினைப் பெற்றிருந்தனர். அவற்றின் தன்மையில் மதுரை மக்களின் உணவு முறைபோல, மன்னர்களும் உண்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வேரும் தூரும் காயும் கிழங்கையும் பூரிய மக்கள் உண்ஹம் கள் முதலியவற்றையும் வையை ஆறு இழுத்துச் சென்றது. இதனை,

வேரும் தூரும் காயும் கிழங்கும்

பூரிய மாக்கலுண்பது மண்டி (பரி.6:47-48)

என்று வையை நீர் கூறுவதிலிருந்து பூரிய மக்கள் கள்ளுண்டனர் என்பதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும் மன்னர்களும் செல்வர்களும் கள் குடித்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

வாழ்வின் நுகர்ச்சி

வாழ்வினை முழுமையாகச் சுவைக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பும் சுவையுணர்ச்சியும் பரிபாடலில் காணப்படுகிறது. இதனை,

களிப்பர், குளிப்பர் காமஞ் கொடிவிட

அளிப்ப துனிப்ப ஆங்காங் காடுப

ஆடுவார் நெஞ்சத் தலர்ந்தமைந்த காமம்

வாடற்க வையை நினக்கு (பரி.6)

அரிவையர் அமிர்த பானம் (பரி.8)

கள்ளே புனலே புலவிஇம் மூன்றிலும்

ஒள்ளொலி செய்தா ஒலிகிளர் உண்கட் கெண்டை (பரி.16)

என்கிறது. இதனால் சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் இம்மையில் கொண்ட பிடிப்பையும் சுவையையும் அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சமண பௌத்தர்களின் கொள்கைகளில் கள்ளுண்ணாமையும் ஒன்று. வெற்றிலை பாக்கு போடும் பழக்கமும் காணப்படுகிறது. இதில் புலால் உணவு பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை என்றாலும் கள்ளும் காமமும் பரத்தமையும் கலந்து கூறப்படுவதால் புலால் உணவு இருக்கும் என நம்பமுடிகிறது.

விலங்கினங்களின் அன்பு

மதுரை நகரில் உள்ள அழகிய அடுக்கு மாளிகை அருகில் நின்ற வலிமை மிக்க ஆண்யானை, தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற இளமையுடைய பெண் யானையைக் கண்டு காதல் மயக்கம் கொண்டது என்பதை,

வயக்கரி மடப்பிடி கண்டு மால் உற்று

என்ற தொடரால் கூறப்படுகிறது. பெண் யானையும் ஆண் யானையின் மேல் காதல் கொண்டு மயக்கமுற்றதால் தன் மேல் அமர்ந்திருந்த அன்னப்பறவையினை ஒத்த மகளிரோடு தன் நடையில் சுருங்கி ஆண் யானை நின்ற இடத்திற்குச் சென்றது.

அங்குள்ள புலிமாடத்தில் செய்து வைத்திருந்த புலியுருவத்தை உண்மைப்புவியென்று கருதி, அப்புலி தன் காதலுக்குரிய ஆண் யானையினைப் பாய்ந்து அடிக்கப் போகிறது என்ற அச்ச உணர்வுடன், தன் மேலிருந்த மகளிர் அஞ்சி நடுங்கும்படி பாகன் தொழிலுக்கு அடங்காமல் கட்டுக்கடங்காது சென்றது. பெண் யானையின் செயலைக் கண்ட ஆண் யானை பாகன் கையிலுள்ள வளைந்த தோட்டியால் குத்தவும் அடங்காமல் சென்றது; பாகருக்கு உரிய தொழிலில் வல்லமையுடைய சிறந்த பாகர் மதம் கொண்ட அந்த யானையின் இடிபோன்ற முழக்கம் நீங்குமாறு அதனைப் புலி முக மாட்டத்திலிருந்து நீக்குப் பெண் யானையுடன் அணையச் செய்தனர். இப்பாகரது செயலுக்கு, கடலில் சென்ற பாய்மரக்கப்பல் காற்றினால் அலைக்கப்பட்டு, பாய், கயிறு, மரம் ஆகியவை கெட்ட பின்னும்,

தன் திறமையால் பசை கொண்டு அவற்றை ஓட்டிக் கப்பலைச் சீர்திருத்தி, உள்ளிருத்தவர்கள் அஞ்சாதவாறு காத்திட்ட திசையறிந்து செலுத்தும் நீகானின் செயலைக் கூறுகிறது.

இவ்வடிகளில் வையை நீர் விழாவில் மைந்தரும் மகளிரும் மட்டுமின்றி விலங்குகளும் ஒத்த அன்புடையனவாயிருந்தன என்னும் உண்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் அஹிணை உயிர்கள் இவ்வாறிருக்க நீயோ தலைவியை இவ்விழா நேரத்தில் நினைக்கவில்லை என்று பாணன் குறிப்பால் கடிந்து கூறியமையும் விளங்கும்.

மகளிர் நீர் விளையாட்டு

வையையில் நீராடி வையை வழிபட்டு வாழ்த்தும் பழக்கம் மக்களுக்கு இருந்தது என்பதைப் பரிபாடல் ஆறாம்பாட்டில், "புகை, பூ, ஆராதனை அவி அழல் பல ஏந்தி" என்னும் அடிக்கு விளக்கம் கூறும் பரிமேலழகர் "பல" என்பது பொன்மீன் முதலிய பலவும் என்றார். அவ்வாறே இப்பாடலிலும் மக்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த பொன்னால் செய்த நத்தை, நண்டு, இறால்மீன், வாளைமீன் போன்றவற்றைப் புதுநீரில் காணிக்கைப் பொருள்களாகப் போட்டு நாட்டில் விளைச்சல் பெருகி உலகம் பொலிய வேண்டும் என்று வேண்டினர் என்பதை "வித்தி அலையில், விளைகல பொலிக! என்பார்" என்னும் தொடரால் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு "விளைக பொலிக" என்று வாழ்த்துதல் ஒரு மரபு. இதனை, சீவக சிந்தாமணியில் 260 ஆம் பாடலில் நச்சினார்க்கினியர் "விளைக பொலிக ஒரு வழக்கு என்பாரும் ஊர்" என எழுதிய உரையில் காணப்படுகிறது.

திருக்கோயிலுக்கும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நீராடல் தலங்களுக்கும் சென்று நீராடி, புண்ணியம் செய்யும் நோக்கில் வறியார்க்குப் பொருள் வழங்குவதும் உணவளிப்பதும் மரபு, வையையில் நீராடி வாழ்த்திய மகளிர், இரப்போர் வறுமையை அவர்தம் மெய்ப்பாட்டினால் குறிப்பாக உணர்ந்துகொண்டு, அவர்கள் பொருள் அளிக்குமாறு வேண்டுவதற்கு முன்பே அறம் நோக்கி அவ்விரவலர்க்கு வேண்டியதை அளித்தனர். ஈயென இரத்தல் இழிவுடையது என்பதால் அவர்கள் இரப்பதற்கு முன்பே கொடுத்தனர் என்றார்.

ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று (புறம்.204)

ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும் நாவிற்கு

இரவின் இளிவந்தது இல் (குறள்.1066)

என்னும் பிற இலக்கியங்களும் இரத்தலின் இழிவைச் சொல்லும். சிலர் கழுவப்பட்ட நீலமணி போன்ற நிறமுடைய கூந்தல் கற்றையில் மொய்த்துள்ள வண்டுகள் அமர இடமில்லாமல் ஆரவாரம் செய்யும்படி கூந்தலை விரித்து, பத்து வகைத்தவர் முதலான குளிர்ச்சியான மணப் பொடிகளைத் தடவிக் கொண்டு நீரில் மூழ்குவர் என்றார். மகளிர் நீராடும்போது மணப்பொடிகளை பூசிக் கொள்வது பற்றி கூறப்பட்டது.

சிலர் தலையில் தடவிய எண்ணெய் நீங்குவதற்காக நுண்ணிய அரைப்புத்தூளைத் தேய்த்துத் தலைமயிரைப் பிசைந்தனர் என்ற கருத்து "எண்ணெய் கழல இழை பிசைவார்" என்னும் அடியால் விளங்கும். தெளிந்த அழகுடன் ஓடிவரும் வையைப்புனலுக்கு மேலும் அழகு சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மலர் மாலைகளையும், சந்தனம், கத்தூரி ஆகியவற்றின் குழம்புகளையும் அணிகலன்களையும் அந்நீரில் சிலர் சேர்த்தனர். சிலர் நீர் உண்ணாத கள்ளினை நீரில் ஊற்றி உண்ணுமாறு செய்தனர்.

வையை நதியிலே பெருகி வந்த நீர் உயிர்களுக்கு நன்மைமிக நன்செய்கள் அழகுபெறவும், புன்செய்கள் விளையவும் செய்தன என்கிறார் பரிமேலழகர். புதிய மணத்தை வீசிய அவ்வையைப் புதுப்புனல் ஓடையிலே சென்று குளத்திலும் பாய்கிறது. அப்படி பாய்ந்த நீரானது ஆங்கே சிறுமியர்

மணலில் செய்து விளையாடிய பாவையைச் சிதைத்துவிட்டது. ஆர்வத்தோடு விளையாடிய அம்மகளிர் சிதைந்துவிட்டது கண்டு அழுதுநின்ற காட்சி காணப்படுகிறது.

கவிழ்ந்த புனலிற் கயந்தன் கழுநீர்

அவிழ்ந்த மலர்மீதுற்றென வொருசார்

மாதர் மடநல்லார் மணலி னெழுதிய

பாவை சிதைந்தது என அடிவொருசார் (பரி.7:23-26)

என்று கூறப்படுகிறது.

பண்டைத் தமிழரின் சமூக வாழ்வியல் விளையாட்டு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. பாவை விளையாட்டு, மலர்ப்பந்து விளையாட்டு, நீர் விளையாட்டு, மலைவிளையாட்டு, சூது விளையாட்டு எனப் பலவகையான விளையாட்டுக்கள் சங்ககால மக்களால் விளையாடப்பட்டிருந்தன.

தைந்நீராடல்

தைமாதத்தில் வையையில் ஓடும் நீருக்கு "தைந்நீர்" என்று பெயர். அத் தைநீரில் ஆடுதற்கு "தைந்நீராடல்" எனப்படுகிறது. அத் தைநீராடலின்போது மகளிர்தம் விருப்பங்களை வையை வெள்ளத்திடம் எடுத்துக்கூறி வேண்டுகலும், அக்காலத்து வழக்கமாக இருந்தது. தைநீராடிய மகளிருள் சிலர், இவர் கிழவராய் விட்டனர் என்று பிறர் எம் கணவரையும் எம்மையும் பார்த்துக் கூறாதவாறு ஏழாம் பருவம் எய்தும் வரையில் இவ்விளமையோடிருந்து நிறைந்த செல்வமும், உறவினரும் பொருந்த வாழ்வோமாக என வேண்டினர். இதனை,

கிழவர் கிழவியர் என்னாது ஏழ்காறும்

மழுவீன்று மல்லல்கேள் மண்ணுக என் மாறும் (பரி.10:115-121)

மையோலைக் கையில் பிடித்த இளம்புலவரது விளையாட்டிற்கு மாறாக எழுந்தது. காமக் குறிப்பில்லாத விளையாட்டைச் செய்கின்ற தோழியர் கூட்டத்தினையுடைய அக்கண்ணி மகளிர் அவரவர் தாய்மார்தம் பக்கத்தில் நின்று நோன்புடைய இத்தைந்நீராடலை உன்னிடத்தே பெற்றது. இங்ஙனம் நீரில் நின்று செய்யும் தவம் மட்டுமன்றி எரிகின்ற நெருப்பில் நின்று பொறிபுலன்களை அடக்கிச் செய்வதற்குரிய சிறந்த தவத்தினைப் பண்டைப் பிறப்புக்களிலும் மேற்கொண்டு செய்தமையாலோடு வையையே இப்பேற்றிற்குரிய காரணத்தை நீயே கூறுவாயாகல என்பதிலிருந்து சங்ககால மக்கள் தைந்நீராடல் வழக்கத்தைப் பின்பற்றினர் என்பதையும் கணவனும், மனைவியும் இளமையோடு இருக்க வேண்டும் என வேண்டுவதால் தைந்நீராடலைப் பற்றி அறிய முடிகிறது.

திருவிழாக்கள்

நீராடல் விழா, கோயில் திருவிழா போன்ற மக்கள் கூடும் விழாக்களில் பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டு இளைஞர் மகிழ்ச்சியுடன் பேசிக் கொள்வர்; இளம் மங்கையரைப் பார்த்து அவர்கள் பேசும் இளம் பருவத்து இயல்பு, அவ்வாறு இளம் பெண் ஒருத்தியைக் கண்ட ஒருவன், இவள் கண்டவரைத் தீண்டி வருத்தும் தெய்வம். ஆதலின் இவளை நீங்களும் காணுங்கள்; என்று மற்றொருவனிடம் காட்டினான்.

திருவிழாக் கூட்டத்தில் மக்கள் அங்கங்கே குழுகுழுவாகப் பேசும் ஒலியால், ஓசை இருக்குமே தவிர, பொருளுடன் கூடிய சொற்கள் காதில் விழமாட்டா. அதுபோல வையை நீர் விழாவிற்கு வந்த

மாந்தர் பலரும் பலமொழிகளை ஒரே நேரத்தில் பேசினர்; அவ்வாறு அவர்கள் பேசிய மொழி பொருள் புரிந்து கேட்க இயலாவிட்டாலும் எங்களால் கேட்கப்பட்டன. ஒரு சில சொற்களேயாம்; அவ்வாறு தெளிவாகக் கேட்க முடியாமைக்குக் காரணம் பல கருவிகளும் முழங்கின என்ற காரணத்தையும் சொல்கிறார். அங்கு நின்ற ஆடல் மகளிர் ஒருவருக்கு ஒருவர் பிற்பட்டவர் என்று சொல்ல முடியாதவாறு அழகுடன் ஒத்து விளங்கும் இயல்புடையவர்; அவர்கள் ஆடும்போது பொருத்தமான வங்கியத்திலிருந்து இசை எழுந்தது. மத்தளம், மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி போன்ற இசைக்கருவிகளின் தாளத்தை அளந்து, தமது வளையலணிந்த முன் கையினால் அத்தாளத்தை அளக்கின்ற காட்சியைக் காஹங்கள் என்று கண்டவர் கூறுவதாகவும் இவற்றின் ஆரவார ஓசையால் பேசுவோர் மொழியை முழுமையாகக் கேட்க முடியாமல் போயிற்று என்றார்.

தெய்வ வழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் மக்கள் தம் இளைஞரோடும், குடும்பத்தோடும் சென்று தெய்வத்தை வணங்கினர். தமக்கும், தமர்க்கும் சேர்ந்தே வரம் வேண்டினர்.

புகை பூ அவி ஆராதனை அழல் பல ஏத்தி

நகை அமர் காதலரை நாளணிக் கூட்டும்

வகைசாலும் வையை வரவு (பரி.6:11-13)

என்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் வையையாற்றில் காணப்படுகின்ற இத்தகைய நிகழ்வுகள் இன்றும் வழக்கமாக இருக்கிறது.

இன்றைய புதுமணத் தம்பதிகள் ஆடிப்பெருக்கு விழாவினை முன்னிட்டுத் தங்களது மணமாலை மற்றும் பாணைகளை ஆற்றிலே விட்டுவிட்டு துய்யமையாக நீராடிப் புதுத்தாலியினைக் கட்டிக் கொண்டு, புதிய ஆடைகளை அணிந்து வருவர் என்ற பழக்கவழக்கத்தினைக் காணமுடிகின்றது.

போர்முறை

போருக்கு ஆண் யானைகளைச் சிறப்பாகக் கருதி, அவற்றை அழகுபடுத்தி வரிசையாக அனுப்புவது போல, நீராட்டுவிழாவிற்குப் பெண் யானைகளைச் சிறப்பாகக் கருதி அழகு செய்து அனுப்பினர்.

குதிரையின்மேல் அமர்ந்தவருமாக விளையாட்டுப் போரினை மிகவும் விரும்பி குளிர்ந்த நீராட்டு விழாவிற்சூரிய தகுதியனைத்தும் மிகுதியாகவுடைய தெளிந்த வையையாற்று நீரே அவ்விளையாட்டுப் போரினை நிகழ்த்துவதற்கேற்ற போர்க்களமாகக் குறித்தனர்; அதற்கு ஏற்புடைய துறையினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் விருப்பத்துடன் ஒருவரையொருவர் முந்திக் கொண்டு, கூட்டங்கூட்டமாகிய தூசிப்படையின் இயல்பினையுடையவர்களாய், அப்போருக்கு வேண்டிய படைக்கருவிகளை உடையவர்களாய், உள்ளிடப்பட்ட புழுகு நெய்யினால் மாட்சியுடைய தூரத்தியினை உடையவர்களாய், உள்ளே பனி நீரால் நிரப்பப்பட்ட மணம் மிக்க கொம்புகளை உடையவர்களாய், வெண்மையான நெட்டிகளால் செய்யப்பட்ட தெப்பங்களை உடையவர்களாய், நிறம் ஏற்றப்பட்ட நல்ல நெட்டிகளால் செய்யப்பட்ட தேர்களை உடையவர்களாய், தவிர்ந்திட முடியாத யானைக் கூட்டமும் குதிரைகளின் கூட்டமும் அதனதன் வேகத்தில் செல்வதைத் தவிர்த்து, அந்த ஒரே வழியில் செல்லுபவர்களை நெருக்கிக் கொண்டு செல்லுமாறு, மெல்ல வளர்ந்துகொண்டே சென்று அனைத்து இடங்களிலும் திரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

தொழில்

வையை ஆற்றில் புதுவெள்ளம் வந்தால் உழுதொழில் செய்யும் உழவர் பெருமகிழ்ச்சியடைவர் என்பது இயல்பு. தொழில் என்பது அவரவர் செய்கின்ற தொழில் அவரவர்களுக்குப் புனிதமானது. மக்கள் அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப தொழில்கள்ச் செய்கின்றனர். பரிபாடலில் சங்ககால மக்களின் தொழிலைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. பண்டைய மக்கள் உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு இருந்தனர். திருப்பரங்குன்றிலுள்ள அருவி பரந்து, மலைக்குக் கீழுள்ள உழவரது வயல்களிலே பாயும் அவ்வருவியில் விளையாடும் மகளிர் ஆபரணங்களினின்றும், விழுந்த நீலமணி அவ்வுழு நிலத்தைச் சிதைக்கும். இதனை,

கிழார் வயல்பரக்கும் வார் வெள்ளருவி பரந்தான் ஆதரோ

மேலோர் இயங்குதலால் வீழ்மணி நிலம்செறு உழக்குமரோ (பரி.7:40-41)

என்று குருவிகள் ஆரவாரம் செய்யுமாறு தினைக்கதிர்கள் விளைந்த செய்தியும், மக்கள் தொழில் பற்றியும் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறு பாய்ந்து செல்லும் வெள்ளம் ஒரு பக்கம் உழவர்களுக்குத் துணை செய்ததாகவும் கூறுகின்றனர். வயல்களில் உழும் தொழிலையுடைய உழவர், சினையுற்று முதிர்ந்த விளைப்புடைத்த வாளைமீன்போல வயிறு புடைக்க உண்டு. தம் சுற்றத்துடன் உழவுத் தொழிலைச் செய்வதற்குத் துணை செய்யும் பொருட்டு வையை வெள்ளம் பரவிச் சென்றது.

உழவுத்தொழில்

நாட்டின் பொருள் வளத்திற்கும், உணவு உற்பத்திக்கும் உழவுத் தொழில் இன்றியமையாத ஒன்றாக விளங்குகின்றது. வயல்களில் வேலை செய்வோர் "உழவர்" என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். வன்வுலம், மென்புலம் என நிலத்தைப் பாதுகாத்தும் பாங்கினைக் காணமுடிகிறது.

விளைவதை விளையெவன் மேன்புல வன்புலக்

களமர் உழவர் கடிபருகு பிறசார் (பரி.திரு.1:26-27)

என்று கூறுகிறது பரிபாடல். வையையின் வெள்ளப் பெருக்குக் காரணமாகத் தொழில்கள் செழித்தன. உழவர்கள் பொறியின் உதவியால் கரும்பிலிருந்து சாறு பிழிந்தனர். கரும்பாட்டு ஒலி, களமர், பாட்டொலியோடு கலந்து பேரொலி செய்தது. உழவர்கள் பருகுக்களித்து ஆர்ப்பரித்தனர். அவர்தம் மனைவியேரோடு நாற்றுநட்டுக் கொண்டு பாட்டுப்பாடி மகிழ்ந்தனர்.

ஆடைகள்

ஒவ்வொரு காலத்து ஆடைகளைப் பற்றி அறிய அவ்வக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கிய நூல்கள், ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் போன்றவை வாயில்களாக அமைகின்றன. 'ஆடை யில்லா மனிதன் அரைமனிதன்' என்னும் பழமொழிக்கேற்ப ஆடையின் தேவையை உணர்த்துகின்றது. தட்பவெப்ப நிலைகளிலிருந்து பாதுகாத்தல், கலை உணர்வு காட்டல் ஆகிய காரணங்களால் ஆடை அணிகின்றனர். பரிபாடலில் ஆடை அணிகலன்களைப் பற்றியும் கூறப்படுகிறது.

சங்ககால மக்கள் பருத்தியாலும், பட்டாலும் ஆடை நெய்யக் கற்றிருந்தனர். இவ்வாடைகள் அவற்றின் தன்மைக்கேற்பத் துகில், பூந்துகில், புட்டகம் (புடவை), உடுக்கை முதலிய பெயர்களைப் பெற்றன. துகில் வெண்மை நிறமுடையதாகவும் செந்நிறமுடையதாகவும் நெய்யப்பட்டது. அது பூ வேலைப்பாடுகள் உடையது. முழு வேலைப்பாடுடைய துகிலும் மலர் சுமந்து வரும் வையைப் பெருக்கும் தோற்றத்தால் ஒத்திருக்கின்றன.

துகிர்சேர் மலர்போல் மணிநீர் நிறைந்தன்று (பரி.12:93)

நீராடிய மகளிர் பூ வேலைப்பாடுடைய வெண்மையான துகிலைக் கூந்தல்மேல் சுற்றி முறுக்குவர்.

மீப்பால் வெண்துகில் போர்க்குநர் பூப்பால் (பரி.10:79)

என்கிறது. நீராடும்போது அணிவதற்கு என்றும், நீராடிய பின்னர் அணிவதற்கென்றும் தனித்தனியான ஆடைகள் இருந்தன. அவை புடைவை என்றழைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் தமக்குப் பொருத்தமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து மகளிர் அணிந்தனர். இதனை,

புட்டகம் பொருந்துவ புனைகுவோரும் (பரி.12:17)

என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. கை வேலைப்பாடுகள் செய்த ஆடைகளை விழாக்காலங்களில் அணிந்தனர். சங்ககாலத்தில் உடை உடுத்தல் பண்டுதொட்டு இருந்ததையும் ஆடைகள் நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டையும் காட்டுகிறது என்பதும் புலனாகின்றது.

அணிகலன்கள்

பண்டைத் தமிழகத்துப் பெண்கள் ஆடைகளினால் முழுவதும் மறைக்கப் பெறாத தம் உடலை அணிகலன் பூண்டு மறைத்தனர். அணிகள், மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் காட்டுகின்றன. மக்கள் மலர்களால் செய்யப்பட்ட அணிகளையன்றி மணி, பொன், முத்து முதலியவற்றாலும் அணிகள் செய்து அணிந்தனர். ஆடவர்க்கும் மகளிருக்கும் பல்வேறு அணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் கால்விரல்களில் மோதிரம் அணியும் பழக்கம் பண்டைய காலத்தும் உண்டு. ஆடவர் தம் விரலில் ஆழிமோதிரமும் புயத்தில் வாகுவலயமும் அணிந்தனர். மகளிர் தம் தலையில் தலைக்கோலம் என்னும் அணியை அணிந்தனர். இது தொய்யகம் என்றழைக்கப்பட்டது.

கைவளை ஆழி தொய்யகம் புனைதுகில்

மேகலை காஞ்சி வாகுவலயம் (பரி.7:46-47)

என்பதிலிருந்து இத்தலைக் கோலத்தில் முத்துக்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் இதனை புத்தகநித்திலம் என்பர். மகளிர் பல்வேறு கழுத்தணிகளை உடையவர்களாக இருந்தனர். ஒத்த முத்துக்கள் சேர்ந்த வடங்களையும், ஆணி திரண்ட முத்துக்களால் ஆகிய வடங்களையும் அணிந்திருந்தனர்.

கண்ணொளிர் திகழடர் இருசுடர் படர்கொடி பின்னுப்போல

எண்ணகை தகைவகை நெறிபெற இடையிடை இழைத்துயாத்த

செண்ணிகைக் கோதை கதுப்போடு இயல (பரி.21:54-56)

சுடர்பரந்த பின்னலைப் போலப் பொன்னால் இடைஇடையே இழைத்துச்செய்த கோதை, பெண்களின் கூந்தலில் அசைந்தது. சில பெண்கள் முத்துமாலைகளை அணிந்தனர். கண்ணாடி பார்த்து அணிகலன்களைத் திருத்தினர். மைந்தர்கள் மேனியில் சந்தனம் பூசினர். கூந்தலை உலர்ந்த அகில்புகைகாட்டினர். பண்டைய மக்களின் சமுதாய வாழ்வில் அணிகலன்கள் அழகூட்டுவதுடன் மிளர்வதையும் காட்டுகின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

மகளிர்

பெண்களுக்கென்றே உரிமைப் பொருளாய்க் கற்பு இருக்கிறது. கற்புடைய பெண்களைப் பற்றிப் பிறர் சிந்தித்தாலே பிறரின் பிணிக்கும் என்று பரிபாடல் கூறுகிறது. மகளிர் தம் கூந்தலுக்கு

அகிற்புகையிட்டுவர். கூந்தலைக் கைவிரல்களால் கோதி உலர்ந்துவார்கள் அதை இரு தொகுதியாக உகிரந்து பின்னிவிடுவார்கள். கண்ணாடியைத் துடைத்துப் பெண்கள் அதில் தம் ஒப்பணையைக் கண்ஹற்று மகிழ்வார்கள். இக்காலத்தைப் போன்றே பழங்காலத்திலும் தமிழ்ப் பெண்கள் தம் கூந்தலுக்குக் களிமண் தேய்த்து முழுகும் வழக்கம் இருந்து வந்தது.

தலைவனும் தலைவியும் பலர் அறியத் திருமணம் புரிந்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துதல் இல்லறநெறி. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

மறை வெளிப்படுத்தலும் தமரிற்பெறுதலும்

இவை முதலாகிய இயல்நெறி பிழையாது

மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்

பிரிவொரு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே (தொல்.கற்பி.16)

என்பர். கற்பு நெறிகளில் ஊடல் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. கற்புடைய மகளிரைப் பிறர் சிந்தித்தால் மட்டும் போதாது. வந்திக்கவும் வேண்டும். இதனை,

சிந்திக்கத் தீரும் பிணி..

- மடமயிற் சாயலை

வந்திக்க வார் என (பரி.20:69-70)

என்கிறது. கற்புடைய மங்கையர் தெய்வத்தன்மைமிக்கவர். அவர் பிறரை நோக்கிச் செல்லும் சொல் தவறாது பலிக்கும். இம்மங்கையரை வணங்குவோர் புண்ணியப் பயன் கொள்ளுவர் என்பதை விளக்குகின்றன.

கற்புடைய பெண் ஒருத்தி பெண்டிரால் அறிவுறுத்தப்படுகிறாள்.

சேர்க்கை இனியார்பால் செல்வான் மனையாளால்

காக்கை கடிந்து ஒழுகல் கூடுமோ? கூடா

.....

முடிபொருள் அன்று முனியல் முனியல் (பரி.20:86-95)

என்கிறது. பரத்தையரிடம் செல்லும் கணவனை மனைவி தடுக்கவோ அல்லது அவன் அவ்வாறு சென்றதற்காக அவனை விலக்கித் தனித்து வாழ்வதோ, இயலாது, கற்புடைய பெண்கள், தம்மைக் கணவர் இகழ்ந்து ஒதுக்கினாலும் தாம் அவர்களை ஏத்தி வணங்கி வாழ்வதை இயல்பாகக் கொள்ள வேண்டும். பரத்தையரை விரும்பிய கணவனை வெறுத்து ஒதுக்கக்கூடாது. அவரோடு சினம் கொள்ளவும் கூடாது என்று முதுபெண்டிற் கற்பில் சிறந்த பெண் ஒருத்திக்கு அறிவுரை கூறுகிறாள். ஏனெனில் அவ்வாறு வாழ்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மணவிலக்கோ, மறுமணமோ ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பண்டைய ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் கணவனின் தீயொழுக்கத்தைக் காரணம் காட்டி அவர்களை விட்டு விலகுவது அறிவீனமான செயலாக அன்றைய மக்களுக்குத் தோன்றியுள்ளது.

இகழினும் கேள்வரை ஏத்தி இறைஞ்சுதல்

என்பது அறிவீனத்தின் உச்சம் என்பது மட்டும் ஏனோ அன்று எவருக்கும் மனத்தில் தோன்றவில்லை. அன்றைய சமூகத்தில் பெண்களுக்கு இருந்த பாதுகாப்பாற்ற நிலையினைத் தெளிவாக்குகின்றன. யதார்த்த வாழ்க்கையில் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து வாழ்வதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்பதை உணர்த்துவதாக வையைப்பாடல் அமைந்துள்ளன.

வையை காட்டும் பெண்

தமிழகத்தை வளமுறுத்திய ஆறுகளைப் புகழ்கிறார் பாரதி. காவிரி, தென்பெண்ணை, பாலாறு, தமிழ் கண்டதோர் வையை பொருநை நதி என்கிறார்.

தமிழ் கண்ட வையை என வையை ஆற்றைப் புகழ்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

உலகு புரந்தூட்டும் உயிர்பே ரொழுக்கத்துப்

புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி

வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி (சிலம்பு.13:168-170)

எனப் பாராட்டுகிறார்.

வையை யன்ன வழக்குடை வாயில் (மதுரைக் காஞ்சி, 356)

என வையை ஆற்றைப் புகழ்கின்றன. இத்தகைய வையை பரிபாடலில் அதிகமாப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் வையை பற்றிய பாடல்களில் பெண்களைச் சித்தரிக்கும்போது ஆணாதிக்கம் வெளிப்படுகிறது. இதன் மூலம் பெண் சமூகத்தின் நிலையைப் பரிபாடலில் காணமுடிகிறது.

விருந்தோம்பல்

நம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரிப்பது இவ்வாழ்வாரின் தலைசிறந்த பண்பாடாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியம் போற்றுகின்றது.

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள் (தொல்.பொருள்.150:3-4)

என்று மலையாளக்குரிய மாண்புகளுள் ஒன்று விருந்தோம்பல் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. பிரிந்தவர்கூடி வாழும்போது விருந்தோம்பலைக் கடனாகக் கொண்டு வாழ்ந்த நிகழ்வைப் பரிபாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தெய்வ விழவும் விருந்து அயர்வும்

அவ்வெள் அருவி அணிபரங்குன்றிற்கும்

தொய்யா விழுச்சீர் வளம்கெழு வையைக்கும்

கொய் உளை மான்தேரீக் கொடித்தேரான் கூடற்கும்

வைஉர் தடுமாற்றம் நன்று (பரி.17:42-46)

என்கிறது. திருப்பரங்குன்றத்தில் தலைவியர் தம்மைப் பிரிந்துபோன தலைவர் மீண்டும் வருவதற்கு விழாவை மேற்கொள்வர். அவ்வாறே தலைவன் மீண்டும் வந்ததும், அவன் கொண்டு வந்த பொருளாலே

பாண்டியனது மதுரை நகரில் பகுத்து உண்ஹம் விருந்தோம்பல் செய்தனர். இல்லற வாழ்வின் பேரின்பம் விருந்தோம்பலிலே சிறக்கும் என்பது புலனாகின்றது.

முடிவுரை

பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எனப் போற்றப்படும் சங்க இலக்கியம் சாகா வரம் பெற்று வாழ்க்கையின் உண்மைகளை உணர்த்துவதாகும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய பதினெட்டு நூல்களையும் அகம், புறம் என இருவகையாகப் பகுத்து தமிழர்களின் பண்புநலன்களையும், நாகரிகப் பண்பாட்டு நிலையினையும் இரு கண்களாகப் போற்றினர்.

'பரிபாடல் வையைப் பாடல்களில் வாழ்வியல்' என்னும் இக்கட்டுரையில் மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் உணவு, உடை, இருப்பிடம், விளையாட்டு, தொழில், அணிகலன்கள் போன்றவை பற்றி ஆராயப்படுகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

- இலக்குவனார், சி. திருக்குறள். அபிராமி பதிப்பகம், சென்னை, 2000.
- இளம்பூரணர். தொல்காப்பியம். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2005.
- தட்சிணாமூர்த்தி, அ. பரிபாடல். கழக வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2004.
- திருஞானசம்பந்தம், ச. நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம். கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, மூன்றாம் பதிப்பு, 2010.
- பாலசுப்ரமணியன், கு.வெ. புறநானூறு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2004.
- புலியூர்க்கேசிகன் உரை. சிலப்பதிகாரம். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2014.
- மகேஸ்வரி, செ. பரிபாடலில் சமூகம். நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை.
- மதுரைக்காஞ்சி. திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், சென்னை, 1968.
- வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சாகித்திய அகாதெமி, புது தில்லி.
- வாசுதேவன், கா. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. கழக வெளியீடு, நாமக்கல், முதற்பதிப்பு, 2001.

References

- Ilakkuvanar, C. *Thirukkural*. Abirami Pathippagam, Chennai, 2000.
- Ilampooranar. *Tholkappiyam*. Saratha Pathippagam, Chennai, First Edition, 2005.
- Dakshinamoorthi, A. *Paripadal*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, First Edition, 2004.
- Thirugnanasambandam, C. (Ed.) *Nambi Agaporul Vilakkam*. Kathir Pathippagam, Thiruvaiyaru, Third Edition, 2010.

Balasubramanian, Ku.Ve. (Ed.) *Purananooru*. New Century Book House (P) Ltd., Chennai, First Edition, 2004.

Puliyoorakesikan Urai. *Silappathikaram*. Saratha Pathippagam, Chennai, First Edition, 2014.

Maheswari, Se. *Paripadalin Samoogam*. New Century Book House (P) Lte., Chennai.

Maduraikanji. Thirunelveli Thenninthiya Saiva Siddhantha Noorpathippu Kazhagam Limited, Chennai, 1968.

Varatharasan, M. *Tamil Ilakkiya Varalaru*. Sahithya Academy, New Delhi.

Vasudevan, Ka. *Tamil Ilakkiya Varalaru*. Kazhaga Veliyeedu, Namakkal, First Edition, 2001.

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்

அறிவிப்பு / Announcement

அன்பான தமிழ்ச் சொந்தங்களே

வணக்கம்.

வரும் 2026, ஜூலை மாதம் வெளிவரும் அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சலுக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன.

கட்டுரை வந்து சேர வேண்டிய கடைசி நாள் - ஜூலை 10. அதற்கு பின் வரும் கட்டுரைகள் ஜூலை இதழில் இடம்பெறாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

www.aranejournal.com